Napsal uživatel Hanka Hosnedlová
Čtvrtek, 13 Prosinec 2012 22:12

Doktor Vaňous zabafal ze svého viržinka jako parní lokomotiva do kopce a sestra Dudová nakrčila svůj nos, což při jeho rozměrech byl heroický výkon. „Že to může někdo dobrovolně kouřit, takovej smrad," pomyslela si v duchu a nenápadně zamávala složkou dokladů před obličejem jako vějířem. Doktorem Vaňousem to nehlo ani v nejmenším, dál si pochutnával na svém trhoplicovém čvaňháku s odérem tchořího krále a hrabal se v lejstrech na stole. „Zlatej doktor Krýsour," hudrovala vrchní sestra v myšlenkách a snažila se zadržet dech. „Ten by takovýhle svinstvo do huby nevzal. Zase ale měl někdy blíž k chování pacienta než doktora… Deformace z povolání je spolehlivá jako výběrčí daní. No co, přežila jsem tři režimy, osm prezidnetů, přežiju i tuhle plynovou komoru. Tedy snad…"
„Přiveďte mi sem toho ze trojky," ťukl Vaňous zažloutlým prstem do rozevřených desek, „Toho Elnera, to je zajímavej případ." Huhlal si už spíše sám pro sebe zahalený do oblaku vůně škvařících se paznehtů.

„Zkusím to," řekla Dudová v naději na trochu kyslíku, „jestli už nebude na čundru." – „Cože?" vyděsil se Vaňou a vyvalil bulvy, div si nepoškrábal skla brýlí. „Vy ho pouštíte z ústavu?" vyjevil se jako panna o svatební noci. „Né, to né, ale on si vždycky v pátek sbalí takovou dlouhou ouzkou torničku, zelenou, obleče se do maskáčů…" Dudová zachytila další z Vaňousových vytřeštěných pohledů. „Aha, vy nevíte, co jsou to maskáče? Takový flekatý hnědozelený bundy a kalhoty. Teď to nosí kdekdo – i skini, anarchisti, pankáči… Ale dřív to nosili jen trampové – aspoň pan Elner to říkal. On má tedy pravý, americký." To už byla Dudová na své parketě. Vyprávět o „pacouších" to by mohla od rána do večera. Vždyť taky mezi touhle sešlostí strávila celý život, vlastně delší dobu než se svojí rodinou. Mohutně se nadechla na další kapitolu a katapultovaný knoflík ze světlemodré uniformy cvrnknul Vaňousovi na stůl.
„Nó, a pak si ještě sbalí takovej malej baťůžek, tomu se říká žracák a taky takovej sešit v chlupatejch deskách. Říká mu cancák, ale má tam docela pěkný povídání a obrázky různejch lidí…" Vaňous skoro zapomněl bafat a intenzita smrádku nebezpečně poklesla. „Nó, a pak si sedne na židli a řekne: Jako vždycky – zase zpoždění! Z toho Braníka to jakživo neodjede včas… Nó, a jede si na čundr. Od tý chvíle s náma nemluví, nejí, nehýbá se, nic… je jako zcepenělej."
Vaňousovi vypadlo viržino na štos lejster a pomalu se propalovalo do hloubky. Podrbal se v houštině šedivé kštice gestem zuřivého šimpanze. – „Á co s ním děláte?" – „Nic," odpálkovala Dudová smeč, „nedá se dělat nic. On se zase vrátí." – „Kdy?" vyprskl Vaňous vzrušeně. – „Nó, v neděli odpoledne. Pak se jde vykoupat a vybalit si věci a vypráví Danijelkovi – to je ten cikán, co s ním bydlí." – „Hm, a co mu vypráví," šťoural Vaňous dál jako krtkův bratranec. „Nó," rozpřáhla se Dudová svým obvyklým úvodem, „kde byl, co zažil, jaký bylo počasí, oheň, kdo tam všechno byl a tak…"

„Zajímavé, zajímavé," dřel si Vaňous dlaní třídenní strniště barvy plesnivého chleba. „Víte," ztlumila Dudová do důvěrného pološepotu, „doktor Krýsour tvrdil, že pan Elner zřejmě zvládnul něco takového, jako je dokonalý odpoutání ducha a těla. A že si skutečně dokáže cestovat prostorem, aniž by k tomu používal tělo…" Vaňousův pohled začínal skelnatět – „Od kdy je tady?" – „Nó, přivezli ho ještě dávno za totáče, rovnou z basy. Byl politickej. Představte si, měl propíchnutý stehno a ruce samou popáleninu od cigaret. Mysleli si, že to na ně simuluje, aby se dostal z vězení." – „To byl asi ten motiv. Chtěl jim utéct a když to nešlo normálně, tak alespoň bez těla. To je skvělé," pokyvoval Vaňous spokojeně. „Vzal někdy někoho s sebou? Myslím na ten vejlet?" – „Na vandr, pane primáři, na vandr. Nó, jen jednou – pana Koláčka, ten za ním přijel až z Austrálie, byl to kamarád z mládí. To se ale vrátili už v sobotu, panu Koláčkovi totiž letělo letadlo." – „Úžasné, úžasné, s tím člověkem musím mluvit… hned v pondělí…" *** „Nele zte mi sem, sakra, ženská. Nevidíte, že mám důležitou práci?" burácel Vaňous a Dudová třískla dveřmi, až se nad futry odloupl kus omýtky.
„Tak to už přenání, dědek plesnivej," vztekala se v duchu. „Furt sedí s tím Elnerem a špitají si jako dva puberťáci. Na ostatní už ani nemá čas. A říká mu Kojote a pan Elner jemu Čoudy – s pacoušema by se neměl takhle punktovat, je přece primář. Co ho na tom Elnerovi tak fascinuje?" *** „Sestro, sestro, jsem docent Komínek z ministerstva, hlásili jsme vám na začátku týdne kontrolu. Kde je primář Vaňous?" úhledný páníček v tmavých šatech s perfektní kravatou blejskal brejličkami na Dudovou s horou chorobisů v náručí. „Na čundru, s panem Elnerem," odfrkla bleděmodrá Junona. „Cože?" mužíčkovi spadla bradička na dokonalý uzel kravaty. „Nó, je přece pátek, ne?" A Dudová odplula s výrazem pohrdání nad dementní nechápavostí pána se třemi vysokoškolskými tituly…

_____

Hanka Hosnedlová
Cena časopisu Puchejř
Trampská soutěž 1995